

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

DEN KRISTNES TRÖST OCH UPPDRAG

Uppenbarelseboken 10:1-11 • Predikan G8B 2024-11-24 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

När vi nu har kommit nästan halvvägs genom Uppenbarelseboken tror jag att vi har vant oss vid att boken följer en struktur av repetitioner, av sjuor. Efter ett inledande kapitel såg vi brev till sju församlingar. Sedan kom vi in i en tronrumsscen utifrån vilken det blev en serie av sju sigill som bröts. Efter de sju sigillen kommer sju basuner, där vi har tittat på de första sex, och efter de sju basunerna kommer vi se sju skålar som töms ut.

Och kanske minns du vad som hände i det sjunde kapitlet i Uppenbarelseboken. Efter det sjätte sigillet kom vi till det sjunde kapitlet och där såg vi ett interludium, en sorts mellanakt, innan vi kom det det sjunde sigillet. Det var två bilder av Guds folk och det kom som svar på vem som kan bestå på Guds och Lammets vredes dag. Svaret var att de som fått ta emot Guds sigill kommer att bestå. Världen, inklusive alla kristna som lever här, kommer att utstå mycket lidande, men när Guds vredes dag kommer så är Guds folk trygga på grund av vår frälsare, Jesus Kristus.

Samma mönster har vi här med de sju basunerna. Vi har sett hur sex änglar blåser i sina basuner, men innan vi kommer till den sista får vi ett interludium som också innehåller två bilder. Den första i får vi i det tionde kapitlet, som vi ska titta på idag och den andra kommer i första halvan av det elfte kapitlet. Precis som i det första interludiet mellan det sjätte och sjunde sigillet får vi två bilder av Guds folk som förvisso förföljs och får möta lidande, men som kommer att bevaras.

Så frågan vi ställs inför, vars svar vi får i detta interludium mellan den sjätte och den sjunde basunen är: hur kan vi vara segrare? Hur kan vi övervinna allt detta motstånd och uthärda allt detta lidande som vi står inför? Hur kan vi vara den sortens segrare som Jesus talar om gång på gång i de sju breven till församlingarna i det andra och tredje kapitlet i Uppenbarelseboken. Ni minns att varje brev avslutades med en sorts refräng, ”den som segrar” och sedan någon sorts belöning. Det grekiska ordet som används där är νικῶ, varifrån varumärket Nike har hämtat sitt namn. Hur kan vi vara de som segrar? Eller mer specifikt: vad har vi för tröst att hålla fast vid när hela livet ställs på ända? När allting dras till sin spets?

Vad har vi för tröst när livet inte blir som vi tänkt? När pengarna inte räcker, när vi förlorar vår kroppsliga hälsa, när människor talar illa om oss och tar ifrån oss vårt goda namn? När de vi trodde var våra vänner vänder sig emot oss? När människor inte bara ser oss som samhällets fiender utan verkligen vill oss illa och inte bara vill marginalisera oss utan vill driva bort oss och döda oss?

Svaret kommer vi alltså att få se i vår text. Men det sammanfattas vackert i Heidelbergkatekesens första fråga och svar. Genom hela katekesen fungerar tröst som ett sorts ledmotiv, vilket är en av anledningarna att den är så vacker. Den frågar:

Vad är din enda tröst i livet och döden?

Svaret är:

Att jag, med kropp och själ, både i livet och döden, inte tillhör mig själv utan min trogne frälsare Jesus Kristus. Han har med sitt dyra blod fullkomligt gottgjort för alla mina synder och återlöst mig från all djävulens makt. Han bevarar mig således så att inte ett hårstrå kan falla från mitt huvud utan min himmelske Faders vilja; ja, att också allt måste tjäna till min salighet. Därför försäkrar han mig också om evigt liv genom sin heliga Ande, och gör mig av hjärtat villig och beredd att härefter leva för honom.

// That I am not my own, but belong with body and soul, both in life and in death, to my faithful Saviour Jesus Christ. He has fully paid for all my sins with his precious blood, and has set me free from all the power of the devil. He also preserves me in such a way that without the will of my heavenly Father not a hair can fall from my head; indeed, all things must work together for my salvation. Therefore, by his Holy Spirit he also assures me of eternal life and makes me heartily willing and ready from now on to live for him.

Katekesens huvudsakliga författare Zacharias Ursinus definierar tröst som ”det övervägande [det vill säga, det är något vi gör med vårt förnuft] genom vilket vi sätter något gott i motsats till något ont, och i betraktande av detta goda såväl stillar vår sorg som tålmodigt uthärdar det onda.” Han menar alltså att vi ser något gott, och när vi begrundar det – när vi väger det – blir vi tröstade om vi ser att detta goda är större än det onda som orsakar sorg. Det är alltså inte fråga om en existentiell snuttefilt som vi drar över våra huvuden och låtsas som om det onda inte längre finns. Det är inte en tröst som är bedräglig. Det är en tröst som kommer av att se vad vi faktiskt har och utifrån detta dra en rationell slutsats. Och Ursinus poäng är att det enda goda som kan ge tröst till både kropp och själ i både livet och döden är det högsta goda, nämligen Jesus Kristus och hans frälsande verk för oss. Han är den enda som kan stilla vår djupaste sorg och göra att vi tålmodigt uthärdar det onda, också in i döden.

Så, vad har vi för tröst när livet ställs på sin spets? När vi överväldigas av lidande och sorg? Det är vad vi ska se i detta kapitel. Jag delar upp predikan i två punkter. I den första punkten, som utgår från verserna 1-7 ska vi se ”en mäktig frälsare”. Och i den andra punkten, som utgår från verserna 8-11 ska vi se ”ett bitterljuvt budskap”. (1) En mäktig frälsare och (2) ett bitterljuvt budskap.

I. EN MÄKTIG FRÄLSARE

Det första Johannes fick se var vad han kallade för ”en väldig” eller en mäktig ängel komma ner från himlen. Men så fort vi ser beskrivningen av den här ängeln inser vi att det inte är någon vanlig ängel. Det är inte ens en ovanlig ängel. Och det för tankarna till de ställen i Gamla testamentet när texten talar om ”Herrens ängel” i bestämd form, vilket är Gud själv, det vill säga, Kristus.

Eller när Malaki 3:1 talar om ”förbundets budbärare”, samma sak. Här har vi en person som beskrivs som en ängel, eller en budbärare, men när vi ser beskrivningen av honom är det

ingen tvekan vem det är. Det är en mäktig frälsare. Det är Gud själv, oändlig i helighet och makt.

För, se hur han beskrivs. Johannes nämner sju detaljer i sin beskrivning av honom. Som vanligt när det gäller Uppenbarelseboken är det inte meningen att vi ska förstå dessa detaljer bokstavligt, utan det är bilder som har sina rötter i Gamla testamentet och som har ett eget budskap – varje bild lyfter fram en egenskap hos den person den vill beskriva.

1. Klädd i moln

För det första säger texten att han är klädd i ett moln, vers 1. Det är något som kännetecknar Människosonen som vi ska se i Uppenbarelsebokens 14:e kapitel, vilket i sin tur är en bild som är hämtad från profeten Daniels beskrivning av Människosonen i Daniel 7 och som återkommer i Jesu egen beskrivning av sin återkomst i Matteus 24 och Markus 13.

Att Gud är klädd i moln kommer från när Israels folk fick ta emot lagen på berget Sinai, när moln omgav berget och marken darrade och det mullrade av åska. Psalm 97 handlar om Guds allmakt och den säger i den andra versen att moln och töcken omger honom, och gör sedan en parallell till Guds rättfärdighet och rättvisa som är grundvalen för hans tron.

Så att Kristus beskrivs som klädd i ett moln eller att han kommer med ett moln innebär dels att Kristus är Gud, men mer specifikt att han kommer med rättvisa och rättfärdighet. Det är en bild att han kommer som domare för att ställa världen till svars.

2. Regnbåge över sitt huvud

För det andra säger texten – fortfarande vers 1 – att han hade regnbågen över sitt huvud. Regnbågen har vi redan sett i Uppenbarelsebokens fjärde kapitel där den omgav Guds tron. Det är en fantastisk bild som återigen signalerar att den här ängeln verkligen är Gud själv, men som har ett långt mer specifikt budskap.

Regnbågen är symbolen på Guds löfte till Noa att han aldrig mer skulle förstöra världen med en översvämning. Det är en underbar bild just här. Ni minns att vi har sett, när vi har gått igenom de sex första basunerna och de sju sigillen innan dess, så mycket lidande. I de två sista basunerna såg vi två enorma demoniska arméer som kom från avgrunden för att plåga och döda mänskligheten med Satans främsta verktyg som är lögnen och anklagelser. Vi kommer direkt från ett sammanhang som var fullt av mörker och dom och förtvivlan och katastrofal död.

Men här får vi se en regnbåge. Och det är budskapet till Guds sargade och förföljda kyrka: det finns tröst. När du ser en regnbåge i himlen så vet du att stormen är över och solen tränger igenom täcket av moln. Regnbågen är budskapet att det kommer en storm som är alla stormars moder, nämligen Guds vredes storm; det kommer en dag då människan ska rätteligen dömas för sina synder och oåterkalleligen förvisas till evigt straff. Men – och det är ett kolossalt viktigt ”men” – Jesus Kristus, vår frälsare har tagit den stormen i vårt ställe. Det är anledningen till hans svåra lidande i Getsemane. Det är anledningen till att droppar av blod pressades ut genom hans hud i den djupaste ångest. Det var för att Guds vredes storm drabbade honom i full kraft och Guds koncentrerade vrede för sitt folks synd föll över honom.

Jesus Kristus bar i sin egen kropp all den vrede som vår synd förtjänat och därför kan vi njuta av Guds regnbåge och hans ansiktes solsken över oss. Regnbågen är tecknet på att domens och rättvisans moln har skingrats och Guds vredes storm har bedarrat.

Malaki 3:1-2, som jag nämnde tidigare, säger:

Malaki 3:1-2 (SFB-15)
"Se, jag ska sända min budbärare
och han ska bereda vägen för mig.
Och Herren som ni söker ska
plötsligt komma till sitt tempel,
förbundets sändebud
som ni längtar efter.
Se, han kommer, säger Herren Sebaot.
2 Men vem kan uthärda den dag då han kommer,
och vem kan bestå när han visar sig?"

Det är ord till varning för oss och som ställer frågan hur vi står i förhållande till denna mäktiga budbärare. Lever du bara under hans moln och i väntan på den kommande vreden eller lever du under regnbågen som säger att stormen är över eftersom Jesus har tagit den i ditt ställe?

3. Ansikte som solen

För det tredje säger texten att hans ansikte var som solen. Beskrivningen av hans ansikte och ben påminner om beskrivningen av Kristus som vi har i Uppenbarelsebokens första kapitel. Där sade Johannes att hans ögon var som eldslågor och här att hans ansikte var som solen. Om hans ögon var en bild på hans allvetande – att han ser allt och ser igenom allt, att ingenting undgår hans blick – så är detta en fortsättning på samma tanke, men också på hans härlighet som strålar ut.

4. Ben som eldspelare

Och för det fjärde, hans ben är som eldspelare. I Uppenbarelsebokens första kapitel såg Johannes hans fötter som glödande brons. Det är en bild på hans helighet. Det talar om hans renhet; en renhet som är fullkomligt felfri. Här beskrivs hans ben som eldspelare, vilket för tankarna till Guds närvaro när han ledde israeliterna genom öknen och hur Guds närvaro och härlighet vilade över tabernaklet där förbundsarken fanns, vars lock av guld var en symbol för Guds tron. Här har vi alltså en varelse vars fötter, som brukar förknippas med orenhet, är rena som eld. Och hans ansikte strålar som solen. Han är oändlig och fullkomlig i helighet, härlighet och vishet.

5. En fot på havet, en på land

Sedan kommer vi till verserna 2-3 och får en bild av hans makt. För se, för det femte, hur han står. Han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden. Det är förstås en bild på hans makt och auktoritet över allt detta. Trots alla plågor vi sett, trots hungersnöd, krig och demoniska arméer står Kristus över dem alla. All makt i himlen och på jorden är given honom.

Att sätta sin fot på något är i Gamla testamentet ett uttryck för att man har besegrat och utövar auktoritet över detta. Det finns till exempel en intressant berättelse i Josuas tionde kapitel, där Josua och hans armé har besegrat fem kungar som sedan har gömt sig i en grotta. Så Josua bestämmer sig för att låsa in dem där i grottan tills han har besegrat deras arméer i

grunden. Sedan säger han till någon att hämta kungarna som är instängda i grottan. Och så står det så här:

Josua 10:24-25 (SFB-15)

²⁴När de hade fört ut kungarna till Josua, kallade han till sig alla Israels män och sade till befälhavarna för krigsfolket som hade varit med honom: "Kom fram och sätt era fötter på dessa kungars nackar." De kom fram och satte sina fötter på deras nackar. ²⁵Sedan sade Josua till dem: "Var inte rädda eller förskräckta, utan var starka och frimodiga. Så här ska Herren göra med alla fiender som ni kommer i strid med."

Här har vi den större, den verkliga Josua, som proklamerar sitt herravälde över hela världen. Alla länder och folk är under hans auktoritet. Så när vi hör om alla kaotiska saker som händer i världen; om krig och katastrofer av olika slag så måste vi påminna oss om att Kristus har makt över allt detta. Han regerar i härlighet och har beslutat allt som sker.

I Efesierbrevets första kapitel berättar Paulus vad som hände med Kristus efter hans död och uppståndelse. Han säger att Gud

Efesierbrevet 1:20-22 (SFB-15)

²⁰[...] uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen, ²¹högt över alla härskare, makter, krafter och herradömen och alla namn som kan nämnas, inte bara i denna tidsålder utan också i den kommande. ²²Allt lade han under hans fötter [...]

Kära vänner, alla som lever; alla som någonsin har levt eller som kommer att leva är underställd Kristi herravälde. Han härskar över alla härskare och makter och krafter och herradömen och alla namn som kan nämnas. Det är en tröst för oss som kan kalla oss hans vänner. Hans bröder och systrar och hans medarvingar. Vi kan vara säkra på att vad som än händer är under hans totala kontroll, och han vill oss väl. Vi kommer att gå igenom lidande och smärta och vi kommer dag efter dag att ha anledning att be och ropa till honom. Men han är allsmäktig och han låter inte ett hår falla från våra huvuden utan att det uppfyller hans goda syfte med våra liv. Så se hans allmakt och hämta tröst.

6. Rösten av ett rytande lejon

Men låt oss återvända till texten. För det sjätte: den tredje versen beskriver hans röst när den säger att han ropade med stark röst som ett rytande lejon. I både Amos 3 och i Joel 3 talas det om Guds röst som ett lejons rytande. I båda fallen är det en bild på Guds vrede och dom. Tillsammans med den mullrande åskan var nog ett lejons rytande det mest skrämmande ljudet man kunde föreställa sig på Uppenbarelsebokens tid. Det är ett ljud som vittnar om kraft, men framförallt kraft som förebådar död.

Sju åskor

Men sedan fortsätter den tredje versen med att säga att som svar på den mäktiga ängelns röst talade de sju åskorna med sina röster. Den 29:e psalmen som vi hörde läsas nyss nämner Herrens röst sju gånger och beskriver hur den klyver luften med flammande eld. Det är en tydlig parallell till de sju åskorna som nämns här och blir ännu en bild för hur den här mäktiga ängeln talar med Guds egen röst.

Förseglad kunskap

Men sedan händer något märkligt. Johannes talar om *de* sju åskorna i bestämd form och sedan säger han att skulle han skriva ner vad de sade. Men då hörde han en röst från himlen som sade att han inte skulle skriva ner det och istället försegla det.

Man kan undra varför. Det finns många teorier. Kanske är det egentligen fyra gånger sju i Uppenbarelseboken. Först sigill och sedan basuner och sedan skålar. Men kanske finns det en fjärde uppsättning av domar som beskrivs genom sju åskor? Kanske är det meningen att det ska vara en fyrfaldig dom över jorden, det skulle passa med 3 Mosebokens 26:e kapitel.

I slutändan vet vi inte. Vi vet inte vad de sju åskorna säger eftersom Johannes inte fick skriva ner dem. Men här finns en viktig lärdom, nämligen att vi inte ser allting som Gud ser. Vi betar oss ofta som om vi gjorde det, men verkligheten är att våra synfält och vår kunskap är smärtsamt smal. Det är som 5 Mosebok 29:29 som säger,

5 Moseboken 29:29 (SFB-15)

²⁹Det fördolda hör Herren vår Gud till. Men det uppenbarade gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi ska följa alla ord i denna lag.

Gud har uppenbarat allt vi behöver veta, och vi ska återkomma till det alldeles strax. Men på ett liknande sätt som det är med föräldrar och barn så vet vi som är föräldrar saker som våra barn inte vet. Vi har erfarenhet som de inte har. De tycker kanske att de redan vet allt de behöver veta, men de vet inte vad vi vet. Så, förhoppningsvis, om våra barn är kloka, kommer de att lita på oss. Vi vet saker som de inte vet och vi vill dem väl.

Kan vi – kan du och jag – acceptera att samma princip gäller, fast i långt större proportion, i förhållande till Gud? Kan du lita på att Gud är mäktig nog att göra det som är rätt och tillräckligt vis för att hålla viss kunskap borta från oss? Du går kanske igenom svåra saker nu och när man står mitt i det är det svårt att förstå och det är svårt att se klart och tänka klart. Men om du förtröstar på hans godhet och håller dig till det du genom hans ord vet är det rätta så är sannolikheten mycket stor att du längre fram inte bara kommer att kunna dra värdefulla lärdomar av den svårighet du nu går igenom utan till och med tacka honom för det och inte vilja vara utan det.

Vi vet inte om det sker på den här sidan av härligheten, även om mycket faktiskt gör det. Men vi vet att *allt* måste tjäna till vår salighet, och det innebär att vi en dag också kommer att få omfamna de älskade vänner vi förlorat och prisa Gud för hans godhet och vishet att handla med oss på sätt som vi för ögonblicket inte alls förstod.

7. Löftet om fullbordad

Tillbaka till texten och den sjunde detaljen i beskrivningen av denna mäktiga frälsare. Vi har hört beskrivningen av hans röst, men låt oss nu se vad han säger.

Uppenbarelseboken 10:5-7 (SFB-15)

⁵Och ängeln som jag såg stå på havet och på jorden lyfte sin högra hand mot himlen ⁶ och svor vid honom som lever i evigheters evighet och som har skapat himlen och det som finns i den och jorden och det som finns på den och havet och det som finns i det: "Tiden är ute. ⁷ Men i de dagarna när den sjunde ängelns röst hörs och han blåser i sin basun, då är Guds hemlighet fullbordad, så som han har förkunnat i det evangelium han gett sina tjänare profeterna."

Han avlägger ett löfte. Men om det här är Kristus, varför svär han då vid Gud? Kan Gud svära vid sig själv? Javisst kan han det, och han gör det också.

Hebreérbrevet 6:16-18 (SFB-15)

16Människor svär vid den som är större än de själva, och eden blir en bekräftelse som gör slut på alla invändningar. 17 När Gud ännu klarare ville visa för löftets arvingar hur orubbligt hans beslut är, bekräftade han det med en ed.

18 Så skulle vi, genom två orubbliga uttalanden, där Gud omöjligt kan ljuga, få en kraftig uppmuntran, vi som har sökt vår tillflykt i att hålla fast vid det hopp vi har framför oss.

Gud vill att kristna som har tagit sin tillflykt till Kristus ska vara säkra på att han är med dem mitt i all dom, förföljelse, lidande och nöd.

När den mäktiga ängeln talar om att tiden är ute är det med innebörden att det inte ska fördröjas mer. Guds syften ska uppfyllas och den sista dagen ska komma. När den sjunde basunen ljuder ska Guds rike slutligen komma och hans syften av rättvisa och nåd kommer att förverkligas fullt ut. Just nu lever vi fortfarande i nådens tid, men det ska komma en dag då den tiden är över. Varje dag kommer den närmare. Guds Son ska komma tillbaka inför allas ögon. Historien ska nå sitt slut.

Det finns mer att se i den här sjunde versen, men återkommer vi till i nästa punkt. Nu är vi fortfarande i porträttet av den mäktige frälsaren och vi har sett hur han är klädd i moln som en bild på hans rättvisa dom, vi har sett regnbågen över hans huvud, vi har sett hans ansikte som solen och hans ben som pelare av eld. Vi har hört hans röst som ett rytande lejon som får de sju åskorna till gensvar. Och vi har hört hans löfte om att Guds plan ska nå sin fullbordning. Och lärdomen i den sjunde och sista underpunkten är att hans ord för evigt står fast. Det han säger kommer att ske, lika orubbligt som Gud själv är orubblig.

Det innebär att om vi som är kristna söker mod och tröst så behöver vi inte söka inom oss själva. Vi behöver inte förverkliga oss själva i meningen att vi ska göra det som vi tycker verkar allra mest stimulerande. Nej, när vi söker tröst och mod behöver vi inte gå djupare in i oss själva, tvärtom, vi ser upp mot Kristus. Vi ser till hans härlighet; till hans godhet, hans makt och hans orubbliga oföränderlighet. Han är med oss! Vad kan då bestå av allt som vill vara emot oss?

II. ETT BITTERLJUVT BUDSKAP

I den andra punkten ska vi titta mer på vad han säger och vad han uppmanar Johannes att göra. Jag kallar punkten ”ett bitterljuvt budskap”.

I den andra versen står det att han höll en liten bokrulle som var öppnad. Det tycks finnas någon sorts kontinuitet mellan den här bokrullen och den fullskrivna bokrullen vi läste om i det femte kapitlet. Där handlade det om en bokrulle som bara Kristus kunde öppna och som innehöll hela Guds rådslut. Här talar texten om en *liten* bokrulle; det verkar vara en förkortad version, ett sorts kompendium av den större bokrullen.

Återigen kommer vi till frågan om vad Gud har avsett för oss att veta och inte. Den här lilla bokrullen innehåller det som Gud har uppenbarat för oss. Den innehåller det behöver veta. Den större bokrullen är mycket mer fördold för oss, men den mindre talar om hur vi kan lära känna Gud, hur vi kan bli frälsta från våra synder och hur vi kan helgas på väg till härlighet.

Det är viktigt att komma ihåg att Gud inte har uppenbarat allt för oss. Särskilt när det gäller Uppenbarelseboken. Många kommer till Uppenbarelseboken och hittar scheman och datum och mycket annat, men Gud har uppenbarat för oss i sitt ord klart och tydligt allt vi behöver veta för att lära känna honom och för att växa i vishet och gudsfruktan.

Guds mysterium: evangeliet

Sedan talar den sjunde versen om ett mysterium som blivit fullbordat. Det låter mer mystiskt än vad det är. När vi hör ordet mysterium tänker vi på saker som vi inte kan se någon lösning på. Men när Nya testamentet använder ordet mysterium, vilket är ett ord som återkommer ganska många gånger, så handlar det om en hemlighet som varit fördold men som nu blivit avslöjad. Det handlar om evangeliet. Det är något som Gud har förklarat och som man aldrig hade kunnat föreställa sig om vi inte hade haft Bibeln.

Till exempel säger Paulus i Första Timotheosbrevet 3:16,

1 Timotheosbrevet 3:16 (SFB-15)
16Och erkänt stor är gudsfruktans hemlighet:
Han blev uppenbarad i köttet,
bevisad rättfärdig genom Anden,
sedd av änglarna,
predikad bland folken,
trodd i världen,
upptagen i härligheten.

Han börjar med att säga att mysteriet är stort. Sedan ger han sex påståenden om Kristus.

Vänner, detta är Nya testamentets mysterium: du och jag är syndare. Vi bryter dagligen mot Guds lag och på grund av det förtjänar vi Guds vrede och dom. Men eftersom Gud älskar oss sände han sin Enfödde Son, Jesus Kristus, för att leva det fullkomliga liv som vi borde ha levt och därefter dö i vårt ställe den död vi förtjänat för att försona oss med Gud. Var och en som tror på Jesus förenas med honom och får del av hans eviga liv. Det är mysteriet. Och när den sjunde basunen ljuder är detta mysterium fullbordat.

Så, Johannes hör en röst som säger till honom att ta bokrullen och äta den, vilket är en bild som är hämtad från framförallt Hesekiel. Att äta den innebär att man internaliserar den; att man är så väl bekant med den att den har blivit en del av en. Och när Johannes ätit den kommer han att upptäcka att den är både ljuv och bitter på samma gång.

Så låt oss fundera lite kort på de här två sakerna innan vi avslutar. För texten slutar med att Johannes får uppdraget att profetera på nytt om många folk och länder och språk och kungar. Det är fyra kategorier och vid det här laget har vi vant oss vid att när vi ser en fyra på det här sättet så förstår vi att det handlar om alla. Johannes får uppdraget att föra ut Guds ord till alla, vilket innebär att det är ett uppdrag som vi som kristna delar.

Guds ords ljuvhet

Dels är Guds ord ljuvt. Det faktum att Gud inte bara har uppenbarat sig och talat till oss utan att han dessutom har gett oss evangeliet så att vi kan förenas med honom och tas upp som hans barn, trots att vi från början var hans fiender, är obeskrivligt goda nyheter. Men också den väg han lagt ut för oss i sitt ord; att växa i dygd och helighet och steg för steg få bli mer lik honom är underbart. Det är från allt detta som vi har till exempel alla dessa påståenden i den 119:e psalmen som till exempel i den 103:e versen säger saker som ”Vad ljuvligt ditt ord är på min tunga, sötare än honung i min mun!”

Samtidigt undrar jag ibland om vi ibland behöver få våra andliga smaklökar kalibrerade. Det händer då och då att jag stöter på kristna som hör om saker som står i Bibeln och som säger antingen att de inte tycker om det men tror på det ändå, eller också att de helt enkelt inte kan tro på det eftersom Gud inte kan vara sådan. Man kanske läser något om Guds förutbestämelse eller om män och kvinnors olika roller eller om sexualmoral eller att Jesus är enda vägen och så tar man anstöt eftersom det inte passar med vår idé om vad som är gott och rätt.

Men här skulle jag uppmuntra dig att ödmjuka dig och smaka igen och se att Gud är god. I början kanske det känns som en bitter medicin, men där du vant dig vid tanken och förstått vad den vill säga, så kommer du att se att också detta är något gott och ljuvt.

Guds ords bitterhet

Dels är Guds ord bittert. Och då menar jag inte att det är bittert i sig, utan att det kan ge en bitter eftersmak, om jag får fortsätta i samma metafor. Johannes fick uppdraget att profetera för alla. Jag nämnde att den här bilden med att äta Guds ord kommer från profeten Hesekiel. När han uppmanades att äta i början av det tredje kapitlet kände han först bara att det smakade sött. Men sedan fick han uppdraget att gå till sitt eget folk och tala Guds ord till dem. Men de kommer inte vilja höra, för de vill inte lyssna på Gud för de har förhärdade hjärtan. Och så står det senare i den fjortonde versen att han var bedrövad.

När vi berättar evangeliet behöver vi förklara att Guds dom och vrede över synden är en verklighet. Vi kommer att behöva kalla människor till omvändelse, att lämna sitt gamla liv för att följa Jesus på en väg som är smal och full av faror. Det kommer att vara värt det eftersom evigheten står på spel, men många människor kommer att ta anstöt och inte vilja ha med Gud att göra. Och det kommer att göra ont eftersom vi älskar dem.

Då kan vi frestas att ändra lite i evangeliets budskap så att det inte ska vara så strävt. Vi kan frestas att ta bort korsets anstöt, att inte nämna att anledningen att Jesus behövde dö var att det var enda sättet att rädda sitt folk från helvetet.

Men vänner, ve oss om vi ändrar i Guds ord! Det är inte en auktoritet vi har! Vi är budbärare, inget annat. Vi försöker att tala så rent och klart som möjligt de ord som vår kung har gett oss att tala, oavsett vad vi tror att de får för verkan hos våra åhörare. Jag menar förstås inte att vi medvetet ska göra det svårt eller att vi ska vara otrevliga. Nej, vi berättar så bra vi kan och försöker att förmedla all kärlek vi kan. Men vi får inte ändra på budskapet! Många människor kommer att ta anstöt och det kommer att göra ont i oss eftersom vi älskar dem. Men då fortsätter vi att be för dem tills Gud förlöser dem in i hans rike.

AVSLUTNING

Så, vänner – vår enda tröst i livet och döden är Jesus Kristus. Och innan jag slutar vill jag ställa frågan till dig som sitter här och lyssnar om det är sant för dig. Är han *ditt* högsta goda? Eller kretsar ditt liv kring små konstgjorda tryggheter som kommer att tas ifrån dig innan det här livet är slut? Är hans godhet och allmakt en tröst för dig eller är det bara ord som du har lärt dig utan någon verklig betydelse för ditt liv?

Sök honom. Släpp taget om allt det där andra som du tror ska uppfylla dina drömmar och sök honom som är det enda som bär genom livet och döden. Smaka hans ord, på allvar, och du kommer att se att det är ljuvt – vad du än går igenom.